

KODUKÜLA NÕMME

Õhtupäikese viimased kiired
tasa õhus veel hõljumas on.
Õhturahu, see ligemale jõuab,
vaikust igatseb väsinud rind.

Kurva pilguga õhtuseid pilvi
teele saadab minu väsinud silm.
Võtke kaasa mu haavatud süda,
viige sinna, kus parem maailm.

Põhjatuultega rändaks ma sinna,
kus on asumis igavene jää.
Jääväljadel üksi ma hulguks,
kus mind kellegi silmad ei näe.

Rasked valud mul rõhuvad rinda,
laevalaintesse teevad mul teed.
Andestada ei suuda mina seda,
et nii rängaste petsid sa mind.

Iial uskuda ei võinud ma seda,
et minu vangistuseks tegid sa tööd.
Iial aimata ei võinud mu süda,
et minu laimduseks tarvitasid keelt.

Minu väikene koduküla Nõmme,
kus kord sündinud - kasvanud ma.
Mäletan ma Su tänavaid ja radu
oma valutava südamega.

Õhtupäikese viimased kiired
tasa õhus veel hõljumas on.
Õhturahu see ligemale jõuab,
vaikust igatseb väsinud rind.

KORSAARILUGU

Ma seilanud ringi nii mõnelgi merel
ja elanud aegu nii halbu kui häid.
Nii mõnigi kord pannud voolama vere
ja röövinud kulda ja päid.
Mu ees värisenud nii keisrid kui tsaarid
ja kuningaid karjana pagend mu eest.
Ei miski saa häirida viimset korsaari.
Nii kaua kui üht aaret, nii kaua kui aaret
sai nägema mees, nii kaua kui aaret sai nägema mees.

Refr.: Su juustekuld südamel rahu ei anna,
ei puhkust saa leegitsev rind.
Vaid unistan sellest, kuis kätel Sind kannan -
ka surm pole Sinu eest soolane hind.

Kui võidukast madinast tõime kord noosi
ja sadamakai ääres peatus me laev.
Siis otsemaid kõrtsu me võtsime koosi,
et väärikalt saaks makstud me vaev.
Kuid kõrtsuteel vastu mul jalutas neiu,
kel päikse käes särasid juuksed kui kuld.
Ei saanud ma aru, mismoodi see juhtus -
ta rinnus mul õhutas, rinnus mul õhutas
südametuld.

Ma harjunud kombel tal suud tahtsin anda
ja minema viia, kus seisis me laev.

Kuid kaaslased lasid mind ära sealt kanda,
ei aidanud sõim ega raev.
Kui kajutist lõpuks ma vallale pääsin,
uus lahing ja tulemöll ümber mul käis.
Kui vihane kurat ma sekka seal läksin,
kuid tühi ja kauge, kuid tühi ja kauge
see kõik mulle näis.

Ma seilanud ringi nii mõnelgi merel
ja elanud aegu nii halbu kui häid.
Nii mõnigi kord pannud voolama vere
ja röövinud kulda ja päid.
Kuid enam ma tõmmet sel elul ei tunne -
kõik sära mu silmis on kaotanud kuld.
On mered täis vett küll, kuid sellest ei piisa,
et kustutada, et kustutada mu südametuld.
Et kustutada mu südametuld.

METSAS VAIKSES

Metsas vaikses oja voolab,
muretult kaugusse ruttab ta säält.
Oja kaldal neiu seisab,
oma kallimat ootab ta säält.

Refr.: Kas võib tõesti unustada
neidu keda armastan?
Kas võib tõesti unustada,
kellel õnne kord tõotanud ma?

Ehk ei tulegi mu kallim,
olen vaid asjatult oodanud ma.
Tahaksin vaid talle öelda
sõnu nii armsaid, nii ilusaid ma.

NIMETU LAUL

Sest aastaid merre vooland on
kui mind lummas kaunis neid.
Kirg süütas taeva leeke täis
ja meil läitis südameid.
Mul oli elust tähtsam ta,
tema oli sama meelt.
Kuid mu süda murdus mõttest sest,
et meil lahku läevad teed.

Siis ma olin jõhker olin julm,
ma ei andnud aru eal.
Seda ilu mis ma hävitan,
teist ei tule ilma peal.
Ma pole hingelt timukas,
kuid ta nutt mind joovastas.
Nüüd ma anun ainsat suudlust talt,
mis mind piinas lunastaks.

Nüüd kardan ma ei kaunis neid,
enam mulle kuulu eal.
Nii pikad üksinduseööd,
piinlen nagu risti peal.
Ja hinges pean ma taluma,
mind vaid sõbraks kutsub ta.
Kuniks suren ja mind maetakse
arm ei lõpe minuta.
Kuniks suren ja mind maetakse
minu arm ei lõpe eal.

SAADAB MIND MU VARI

Saadab mind mu vari
nagu kord mu neid.
Elu varjud karid
on viinud lahku meid.

Refr.: Tahaks olla ma
ainult Sinuga!
Sa mu väike neid,
sa minu õnne leid!

Rind täis tulvil leina,
õõ täis kurba und.
Nähes oma varju seinal,
ma usun et näen seal Sind.

Igavesti lõpp
me armulool, sa tead.
Ikka jääb mu rinda
valunool, ma tean.

Ennast saatvat varju
ma tihti Sinuks pean.
Temaga kord harjun,
kas Sind veel näen, ei tea.

Istun Koivajõe kaldal kuulatan voogude viit

;;mõtlen kallima peale kes on kaugel siit;;

Jõe kaldal õitsevad lilled all orus tõttavad veed

;;taevast on kadunud pilved kuid kaugel mu kallima teed;;

Aastad ruttavad mööda just nagu tormide hood

;;tahaks neil järele hüüda-peatu aeg ohjenda veed;;

Aastate pärast ma jälle Koivajõe kallastel käin

;;kallim ma mõtlen vaid sulle millal küll näha sind võin;;

Meenuta jaaniöö võlu kui esmalt nägid sa mind

;;Zigulda lillede ilus nendega ehtisin sind;;

Nopin taas sulle ma lilli ja puistan neid laintesse

;;õrnvalgeid toome õisi kõik aina vaid sinule;;

Tervisi sul saadan Koivajõe laintega

;;õnne sulle ma soovin toomeõitega;;